

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Żywicka (przewodniczący)

SSN Robert Stefanicki

SSN Renata Żywicka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania Z. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku

o prawo do wypłaty emerytury pomostowej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 lutego 2024 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 13 grudnia 2021 r., sygn. akt III AUa 1443/21,

**1) uchyla zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego oraz wyrok
Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 maja 2021 r., VII U 947/21
i umarza postępowanie;**

**2) zasądza od Z. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
Oddziału w Gdańsku kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych)
wraz z odsetkami wynikającymi z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2021 r., sygn. akt III AUa 1443/21 Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie Z. W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku o prawo do wypłaty emerytury pomostowej na skutek apelacji Z. W. od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt VII U 947/21 zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję z 22 lutego 2021 r., nr [...] i stwierdził brak podstaw do wstrzymania Z. W. wypłaty emerytury pomostowej od 1 marca 2021 r. na podstawie art. 17 ust. 4 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

Decyzją z dnia 22 lutego 2021 r. organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury pomostowej Z. W.. Organ wskazał, iż zawiesił wypłatę świadczenia od dnia 1 marca 2021 r. tj. od najbliższego terminu płatności, ponieważ ubezpieczony pracuje w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 26 maja 2021 r., VII U 947/21 oddalił odwołanie. Sąd ustalił, że decyzją z dnia 17 lipca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku przyznał ubezpieczonemu Z. W. emeryturę pomostową od dnia 5 lipca 2018 r. tj. od dnia następnego po rozwiązaniu stosunku pracy. Ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia z tytułu pracy w szczególnych warunkach w okresach od 1 grudnia 2018 r. do 31 grudnia 2018 r., od 1 stycznia 2019 r. do 30 czerwca 2019 r. oraz od 2 września 2019 r. do 31 grudnia 2019 r. (praca kierowców autobusów, trolejbusów oraz motorniczych tramwajów w transporcie publicznym). Od dnia 1 sierpnia 2020 r. ubezpieczony jest zatrudniony w F. na stanowisku kierowcy. Ubezpieczony jest kierowcą autobusu (powyżej 15 osób) dowożącego dzieci do szkół w Gminie T. Wielkie oraz do innych miejsc. W związku z powyższym ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia społecznego jako pracownik wykonujący prace w szczególnych warunkach. Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 22 lutego 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku wstrzymał wypłatę emerytury pomostowej Z. W.. Organ wskazał, iż Zakład zawiesił wypłatę świadczenia od dnia 1 marca 2021 r. tj. od najbliższego terminu płatności, ponieważ ubezpieczony pracuje w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W ocenie Sądu pierwszej instancji odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. W myśl art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1924), prawo do emerytury pomostowej ulega zawieszeniu lub emerytura ta ulega zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 103 ust. 3 i art. 104-106 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z ust. 4 art. 17 prawo do emerytury pomostowej ulega zawieszeniu bez względu na wysokość uzyskiwanego przychodu w razie podjęcia przez uprawnionego pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. Zgodnie z art. 3 ust. 3 ww. ustawy, prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrożający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się: wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy. W pkt 8 w załączniku nr 2 wskazano, że pracami o szczególnym charakterze są prace kierowców autobusów, trolejbusów oraz motorniczych tramwajów w transporcie publicznym.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczony od 5 lipca 2018 r. pobiera emeryturę pomostową przyznaną decyzją z dnia 17 lipca 2018 r. i po nabyciu emerytury wnioskodawca wykonywał pracę na stanowisku kierowcy autobusu od dnia 1 sierpnia 2020 r., w związku z czym został zgłoszony do ubezpieczeń jako pracownik wykonujący pracę w szczególnych warunkach. Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie czy praca ubezpieczonego na stanowisku kierowcy autobusu wożącego dzieci do szkoły i ze szkoły oraz w inne miejsca jest pracą w szczególnych warunkach skoro w załączniku nr 2 w pkt 8 wskazano, że pracami o szczególnym charakterze są prace kierowców autobusów transporcie publicznym. Sąd pierwszej instancji wskazał, że użycie w pkt 8 załącznik nr 2 ww. ustawy, pojęcia transportu publicznego oznacza, że punkt ten dotyczy prac wykonywanych na drogach publicznych objętych zakresem ustawy z 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tj. Dz.U. z 2013 r., poz. 260 z późn. zm.). Tak więc wykonywanie przewozu osób autobusem (powyżej 9 osób łącznie z kierowcą), które nie jest przewozem prywatnym lub

wewnątrzzakładowym, powinno być uznawane za transport publiczny. Sąd pierwszej instancji uznał, że praca kierowcy autobusu związana z przewozem dzieci szkolnych według określonego harmonogramu spełnia kryteria zaliczenia jej do prac o szczególnym charakterze określonych w pkt 8 załącznik nr 2 do ww. ustawy. Dlatego też praca ubezpieczonego w ww. spornym okresie była pracą w szczególnych warunkach, co oznacza, że w myśl art. 17 ust. 4 prawo do emerytury pomostowej wnioskodawcy należało zawiesić na okres wykonywania ww. pracy kierowcy autobusu. Sąd Okręgowy podniósł, iż w decyzji przyznającej ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej został on prawidłowo i sposób precyzyjny pouczony o zasadach wstrzymania wypłaty świadczeń w związku z zaistnieniem wskazanych w ustawie okoliczności. W świetle cytowanych przepisów oraz na tle ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy, decyzja organu o wstrzymaniu wypłaty świadczenia była całkowicie zasadna. Sąd pierwszej instancji w niniejszym postępowaniu nie doszukał się też naruszeń prawa administracyjnego w stopniu, w jakim dyskwalifikowały by one sporną decyzję pozwanego w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego. W świetle tych okoliczności Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.

Sąd Apelacyjny uznał apelację odwołującego się za zasadną, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku, jak również zaskarżonej decyzji organu rentowego. Sąd drugiej instancji podkreślił, że przedmiotem postępowania w sprawie była kwestia zasadności wstrzymania przez organ rentowy decyzją z 22 lutego 2021 r. wypłaty ubezpieczonemu emerytury pomostowej od 1 marca 2021 r. z uwagi na stwierdzenie, że ubezpieczony podjął pracę w warunkach szczególnych. Kluczowa zatem dla rozstrzygnięcia sprawy była ocena, czy praca wykonywana przez ubezpieczonego w spornym okresie, tj. praca kierowcy autobusu dowożącego dzieci do szkół w gminie T. mogła być kwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych, o której mowa w pkt 8 załącznika nr 2 do ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, tj. praca kierowców autobusów, trolejbusów oraz motorniczych tramwajów w transporcie publicznym. W ocenie Sądu Apelacyjnego ze sposobu ujęcia pracy opisanej w pkt 8 załącznika nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych wynika, że decydujące dla zaliczenia wykonywanej pracy na stanowisku kierowcy autobusu do prac o szczególnym charakterze będzie powiązanie jej z transportem

publicznym. Dla oceny zatem czy pracownik wykonywał prace kierowcy w transporcie publicznym wymienione pod poz. 8 załącznika nr 2 do ustawy pomostowej decydujące znaczenie ma ustalenie, czy prace te wykonywał zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 14 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 marca 2020 r., II UK 394/18, wyrok Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2018 r., II UK 386/17). Zgodnie zaś z treścią art. 4 pkt 14 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, przez publiczny transport zbiorowy należy rozumieć powszechnie dostępny regularny przewóz osób wykonywany w określonych odstępach czasu i po określonej linii komunikacyjnej, liniach komunikacyjnych lub sieci komunikacyjnej. Nie jest więc wystarczające ustalenie czy przewóz osób autobusem odbywa się po drogach publicznych, ale przede wszystkim czy nie ma do niego szczególnych ograniczeń dostępności. Bezsprzecznie za przewozy wykonywane w transporcie publicznym mogą zostać uznane przewozy pasażerów autobusami, tramwajami, trolejbusami, na określonych trasach i według ustalonego rozkładu jazdy, w publicznym transporcie miejskim, a także międzymiastowym (np. autobusami PKS). W wypadku takich przewozów nie występuje co do zasady ograniczenie kręgu osób, które mogą z niego korzystać, przewozy odbywają się według ustalonego harmonogramu (rozkładu jazdy) podanego do powszechnej wiadomości, na określonych trasach, z wyznaczeniem przystanków.

Rozważając zakres pojęcia pracy kierowcy autobusu w transporcie publicznym Sąd drugiej instancji pomocniczo odwołał się do zapisów ustawy z 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, która publiczny przewóz osób i ich bagażu w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, na zasadach określonych w ustawie i w ustawie z 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe wiąże z definicją przewozu regularnego - art. 4 pkt 7 ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2018 r., II UK 386/17). Wskazał, że cechą charakterystyczną przewozu regularnego jest jego publiczny charakter, a ponadto cykliczność. Nie można zatem podzielić stanowiska Sądu pierwszej instancji, że dla zakwalifikowania pracy kierowcy autobusu jako pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu pkt 8 załącznika nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych wystarczające jest kierowanie przez niego autobusem przewożącym pasażerów po drogach

publicznych. Konieczne jest nadto, by wykonywane przewozy nosiły cechy publicznego transportu zbiorowego, o którym mowa w art. 4 pkt 14 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, tj. by transport odbywał się regularnie, po określonych trasach i był powszechnie dostępny. W przedmiotowej sprawie ubezpieczony w spornym okresie pracował jako kierowca autobusu dowożącego dzieci do szkoły, zaś w okresie lipca i sierpnia 2019 r. - autobusu dowożącego pracowników firmy L. (transport zakładowy). Nie można zatem, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wykonywanej przez niego pracy zakwalifikować jako pracy kierowcy autobusu w transporcie publicznym. Przewozy wykonywane przez ubezpieczonego dostępne były jedynie dla określonego kręgu osób (uczniów, pracowników) i nie odbywały się po nabyciu biletu. Ograniczenie zaś kręgu osób, które mogą z transportu korzystać przemawia przeciwko możliwości uznania go za transport publiczny. W świetle powyższych rozważań nie było zasadne uznanie, że ubezpieczony w spornym okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych, o której mowa w pkt 8 załącznika nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych. Nie wystąpiła zatem przesłanka zawieszenia prawa do emerytury pomostowej przewidziana w art. 17 ust. 4 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. Z tego względu apelację ubezpieczonego Sąd drugiej instancji uznał za zasadną.

Skargę od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wniósł organ rentowy, zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 386 § 1 k.p.c. poprzez błędne jego zastosowania do realiów stanu faktycznego sprawy, uwidaczniające się zmianą wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 maja 2021 r., VII U 947/21 oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego z dnia 22 lutego 2021 r., znak [...] i w konsekwencji stwierdzeniu braku podstaw do wstrzymania Z. W. wypłaty emerytury pomostowej od 1 marca 2021 r. na podstawie art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych;

b) art. 386 § 3 w związku z art. 477¹³ k.p.c. (przepis prawidłowo wskazany w uzasadnieniu skargi) poprzez jego pominięcie i niezastosowanie w niniejszej sprawie, polegające na pierwotnym oddaleniu powództwa przez Sąd pierwszej instancji, a w postępowaniu apelacyjnym uwzględnienia powództwa w sytuacji, gdy roszczenie ubezpieczonego zostało spełnione przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku nowo wydaną decyzją z dnia 12 maja 2021 r., znak [...] (uchylającą jednocześnie decyzję z dnia 22 lutego 2021 r., znak [...]), o czym pozwany powiadomił już Sąd pierwszej instancji pismem procesowym z dnia 13 maja 2021 r. (doręczonym osobiście w biurze podawczym Sądu Okręgowego w Gdańsku w dniu 14 maja 2021 r.), wobec czego wydawanie wyroków stało się zbędne;

c) art. 233 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnej i obiektywnej oceny materiału dowodowego poprzez przyjęcie w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego powodującej powstanie dysharmonii pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją do jakiej doszedł Sąd na podstawie faktu wynikającego wprost z nowowydanej decyzji z dnia 12 maja 2021 r., znak [...] o całkowitym zaspokojeniu roszczenia ubezpieczonego (jednocześnie uchylono zaskarżoną decyzję z 22 lutego 2021 r., znak [...]),

d) art. 386 § 3 k.p.c. poprzez jego pominięcie i niezastosowanie, pomimo, że mając na względzie faktyczne realia stanu sprawy, zachodzi podstawa do umorzenia postępowania.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku oraz wyroku Sądu Okręgowego w z dnia 26 maja 2021 r., VII U 947/21 i umorzenie postępowania ewentualnie zmianę zaskarżonego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowania kasacyjnym.

Odwołujący się wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna zasługiwała na uwzględnienie albowiem zarzuty naruszenia prawa procesowego okazały się zasadne i miały istotny wpływ na wynik sprawy.

Na wstępie należy podkreślić, że w orzecznictwie i literaturze wyrażany bywa pogląd, że art. 398³ § 3 k.p.c. wyklucza powołanie jako podstawy skargi naruszenie art. 228-231 oraz art. 233 § 1 k.p.c. Teza ta nie ma jednak oparcia w tekście ustawy. Ustawodawca wyłączył zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów z kognicji Sądu Najwyższego przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej, lecz nie powiązał tego wyłączenia z żadnymi konkretnymi przepisami. Zatem skarżący może oprzeć skargę kasacyjną na zarzucie naruszenia przepisów postępowania prowadzącym do błędnych ustaleń faktycznych. Prawdłowo sformułowaniem zarzutem naruszenia przepisów postępowania jest przytoczenie przepisów naruszonych według skarżącego oraz opisanie wpływu, jaki te naruszenia mogły mieć na wynik sprawy, w tym na niezgodne z rzeczywistością ustalenie stanu faktycznego (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2023 r., I CSK 7036/22).

Wskazać nadto należy, że postępowaniu apelacyjnym Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie całego materiału zgromadzonego w sprawie, ma jednak obowiązek ustalenia w wyroku własnej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sprawy. Ustalony w pierwszej instancji stan faktyczny nie zawsze może być przyjęty przez Sąd odwoławczy i stanowić miarodajną podstawę jego orzeczenia. Przede wszystkim dlatego, że ustalenia te mogą być błędne. Z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego może także wynikać, że nie są one wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy, chociażby dlatego, że Sąd pierwszej instancji zaniechał ustalenia pewnych faktów. Ustalenia faktyczne mogą również okazać się niezupełne w świetle powołanych przez strony nowych faktów dowodowych, co do których zachodzą kodeksowe przesłanki ich dopuszczenia w postępowaniu apelacyjnym. Wreszcie zdarzyć się też może i tak, że ustalony stan faktyczny pozostaje w zgodności z zebraniem w pierwszej instancji materiałem, jednak jest niezgodny z rzeczywistym stanem sprawy. W tym wypadku chodzi więc o niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. We wszystkich tych wypadkach do Sądu drugiej instancji należy skonstruowanie należytej podstawy faktycznej swego rozstrzygnięcia bądź to przez jej uzupełnienie i poszerzenie we własnym zakresie, bądź też przez poczynienie ustaleń całkowicie

odmiennych od poczynionych przez Sąd pierwszej instancji. Jeżeli jednak nie zostały wyjaśnione pewne istotne dla sprawy okoliczności, trzeba zastrzec, że zasadniczo przyczyny takiego stanu rzeczy muszą obciążać Sąd pierwszej instancji. Strona skarżąca powinna więc wykazać, że w odpowiednim czasie, składając stosowne i dopuszczalne procesowo wnioski, bezskutecznie domagała się wyjaśnienia tych okoliczności albo że ich wyjaśnienie, mimo kontradyktoryjnego charakteru procesu, powinno było nastąpić z urzędu. Dlatego też przyjmuje się, że zakaz przewidziany w art. 398³ § 3 k.p.c. nie stoi na przeszkodzie, aby w skardze kasacyjnej zarzucić naruszenie przepisów o dopuszczaniu lub pomijaniu dowodów powoływanych przez strony (w szczególności przez nieuzasadnione pominięcie wnioskowanego dowodu, czyli naruszenie np. art. 207 § 6 k.p.c.). Sąd Najwyższy nie może czynić własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia. Jednakże w związku z zarzutami dotyczącymi naruszenia przepisów postępowania może pośrednio kontrolować prawidłowość sposobu dokonywania ustaleń faktycznych (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2022 r., I PSKP 72/21).

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, że z akt rentowych wynika, że w dniu 14 maja 2021 r. pozwany złożył w Biurze Podawczym Sądu Okręgowego w Gdańsku pismo, w którym zawiadomił Sąd, iż decyzją z 12 maja 2021 r., znak [...] po przeprowadzonym postępowaniu wyjaśniającym wznowił ubezpieczonemu wypłatę emerytury pomostowej od 1 marca 2021 r. (tj. od miesiąca jej wstrzymania), dołączając kopię decyzji. W aktach rentowych znajduje się oryginał decyzji ZUS z 12 maja 2021 r., wznowiającej wypłatę ubezpieczonemu emerytury pomostowej od 1 marca 2021 r., która to decyzja została pominięta w ustaleniach przez Sądy obu instancji.

W tym kontekście należy zauważyć, że co do zasady, decyzja uwzględniająca w całości lub w części żądanie stron w rozumieniu art. 477¹³ k.p.c. to nie tylko decyzja zmieniająca, lecz każda forma decyzji, z której w sposób jednoznaczny wynika, że rozstrzyga o materialnoprawnym stosunku, będącym przedmiotem wcześniejszej decyzji i to zgodnie z żądaniem odwołania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 maja 2000 r., II UKN 191/00, OSNAPiUS 2002 nr 4, poz. 96 oraz z 16 lipca 1998 r., II UKN 138/98, OSNAPiUS 1999 nr 13, poz. 440. Należy też mieć na uwadze, że już

w postanowieniu z dnia 16 lipca 1998 r., II UKN 138/98 (OSNAPiUS 1999 nr 13, poz. 440) Sąd Najwyższy przyjął, że wydanie przez organ rentowy decyzji w całości uwzględniającej żądanie ubezpieczonego, będące przedmiotem kasacji uzasadnia uchylenie nieprawomocnych orzeczeń sądów obu instancji i umorzenie postępowania (art. 477¹³ w związku z art. 386 § 3 i art. 355 § 1 k.p.c.). Stanowisko to w pośredni sposób ma także potwierdzenie w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2018 r., III SPP 63/17 (LEX nr 2459694), w którym przyjęto, że nieuzasadniona jest skarga na przewlekłość postępowania, które na podstawie art. 477¹³ k.p.c., mogło zakończyć się tylko jego umorzeniem (por. też postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 25 stycznia 2012 r., II UK 225/11, LEX nr 1215434 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2017 r., II UK 423/16, LEX nr 2401070). Ponadto, zgodnie z wyrokami Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2012 r., II UK 333/11 i z dnia 18 października 2017 r., I UK 180/17, decyzja, o której stanowi art. 477¹³ k.p.c., to decyzja, z której wynika, że rozstrzyga o przedmiocie wcześniejszej decyzji i to zgodnie z żądaniem odwołania. W niniejszej sprawie bez wątpienia decyzją z dnia 12 maja 2021 r., znak [...] zrealizowano cel, dla którego złożono odwołanie od decyzji organu rentowego.

Podobne poglądy prezentowane są także w orzecznictwie sądów powszechnych, w którym sądy przyjmują, że wskazana w art. 477¹³ k.p.c. "zmiana zaskarżonej decyzji" nie musi polegać na wydaniu nowej decyzji zmieniającej zaskarżoną, ale na wydaniu takiej decyzji, której skutkiem jest uwzględnienie w całości lub w części żądania strony objętego przedmiotem zaskarżonej decyzji (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 24 czerwca 2015 r., III AUa 246/15, LEX nr 1746823; podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 marca 2017 r., III AUa 489/16, LEX nr 22952710).

W przedmiotowej sprawie, zarówno Sąd Okręgowy w Gdańsku, jak też Sąd Apelacyjny w Gdańsku nie przeprowadziły rzetelnej analizy akt rentowych organu rentowego, z których bezsprzecznie wynika, że decyzją z dnia 12 maja 2021 r. pozwany zaspokoił w całości roszczenie odwołującego się. Sąd Apelacyjny dopuścił się zarzucanych w skardze kasacyjnej naruszeń prawa procesowego polegających na zmianie wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku i uwzględnieniu odwołania w postępowaniu apelacyjnym w sytuacji, gdy roszczenie ubezpieczonego zostało

spełnione przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku nowo wydaną decyzją z dnia 12 maja 2021 r., znak [...] o czym pozwany powiadomił już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji pismem procesowym z dnia 13 maja 2021 roku (data złożenia 14 maja 2024r.). Wobec czego wydawanie wyroków przez sądy obu instancji stało się zbędne.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 389¹⁹ k.p.c. orzekł jak w pkt 1 wyroku. O kosztach orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., w związku z art. art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. - pkt 2 wyroku.

[SOP]

[ms]